

VESNIČKA

ZÁŘÍ 2021

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Láskyplný domov pro každé dítě

*DĚTI SI
NEPŘIVLASTŇUJU*

*NEJKRÁSNEJŠÍ PRÁCE
NA SVĚTĚ*

ÚVODNÍ SLOVO

VÁŽENÍ PŘÁTELE,

V SOS dětských vesničkách jsme se v uplynulých měsících věnovali několika projektům, které měly za cíl podpořit pěstounskou péči.

V jednom z posledních čísel jste se mohli dočíst o projektu Terapeutického rodičovství, který je zaměřený na pěstouny pečující o děti vyrovnávající se s raným vývojovým traumatem. Děti, které byly v miminkovském věku odloženy v porodnici nebo v kojeneckém ústavu, děti, které se narodily s abstinenčními příznaky nebo ty, které v původní rodině zažily nepěkné věci, poznamenaly tyto rané zážitky velmi hluboce. Lékem na raná traumata je láskyplný vztah a vědomá výchova, která kromě intuitivního rodičovství využívá v krizích i naučené terapeutické postupy.

Pěstounům, kteří pečují o traumatizované děti, stejně jako těm, kteří se starají o děti s nějakým zdravotním problémem či handicapem, vývojovým opožděním nebo duševním onemocněním, těm všem byly určeny naše dva pilotní projekty specializované pěstounské péče. Při nich jsme zjišťovali, jaké nároky klade na pěstouny péče o děti se speciálními potřebami, jak podporovat rozvoj jejich kompetencí, a také jakou pomoc a podporu tyto rodiny potřebují od doprovázející organizace. Poznatky, které jsme při obou projektech získali, chceme dále využít v debatě s odborníky o možnosti zavést institut profesionální pěstounské péče do systému náhradní péče v České republice. Věříme, že pokud by se to povedlo, nemusely by ani handicapované děti vyrůstat v tak vysoké míře v ústavech.

Na podporu toho, aby byl v České republice pěstounů dostatek, realizujeme kampaň SOS pěstounství, o níž si můžete více přečíst na

stránkách tohoto čísla. Součástí kampaně jsou také příběhy pěstounských rodičů – jeden z nich tu najdete ve formě rozhovoru s pěstounkou na přechodnou dobu, paní Zítkovou.

Na závěr bych chtěl všem dětem popřát, aby začínající školní rok byl pro ně co nejpodobnější těm, které jsme zažívali v době před-covidové – tedy aby mohli chodit do školy, potkávat se s kamarády, navštěvovat kroužky a užívat si bezstarostné dětství.

A všem našim dárcům přeji hodně zdraví a krásný podzim!

Cyril Maliňák
ředitel programů doprovázení pěstounských rodin

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. Účet veřejné sbírky: 211 757 409 / 0300, účet pro naše dárcy: 120 777 711 / 0300.

Redakce: Radana Košťálíková, Michaela Poláková, Milan Palán. Grafická úprava: Martin Málek.

Uzávěrka: 11. 8. 2021. Náklad: 8 500 ks. Vyrobil: H.R.G. spol. s r.o. Výrobní cena: 3,71 Kč. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

DĚTI Z SOS KAJUTY PODNIKLY DALEKOU CESTU

Většina dětí, které navštěvují nízkoprahové zařízení SOS Kajuta, nikdy nebyla o moc dál než v sousedním městě. Díky jízdenkám zdarma od Českých drah se mohly děti vypravit až do 500 kilometrů

vzdálených Karlových Varů - z místní SOS dětské vesničky pak několik dní podnikaly výlety do krušnohorské přírody. Na zážitky z těchto prázdnin budou ještě dlouho vzpomínat!

VESNIČKY ROZKVĚTAJÍ I DÍKY PODPĚŘE PORSCHE ČR

O tom, že naši sociální pracovníci dojíždějí za ohroženými rodinami a dětmi ve vozech Volkswagen, které jim poskytuje společnost Porsche ČR, jsme vás už informovali. Ani zaměstnanci největšího tuzemského dovozce automobilů ale nechťejí zůstat pozadu, a tak se rozhodli, že nám pomohou s realizací terapeutické zahrady v našem školicím centru. Jejich odhodlání tak proměnilo neudržovaný dvorek v krásnou travnatou plochu s pískovištěm a hmyzím domkem. Děkujeme!

DÍKY KÄRCHER NEMAJÍ VE VESNIČKÁCH VIRY ANI BAKTERIE ŠANCI

Společnost Kärcher podporuje naši organizaci už jedenáctým rokem. Jejich vysavače a další praktické dary nám usnadňují každodenní život v SOS dětských vesničkách. Moc za tuto dlouhodobou podporu děkujeme!

V KARLOVÝCH VARECH ODSTARTOVALY OBLÍBENÉ PŘÍMĚŠTÁKY

První ze dvou letošních turnusů příměstských táborů v naší karlovarské SOS dětské vesničce byl doslova nabitý událostmi. Děti během jednoho týdne navštívily virtuální laser game hernu, jump arénu, zoopark, blízké

ekocentrum, muzeum v Kyselce, lanové centrum a vyjely také do Jáchymova instalovat vlastnoručně vyrobené vodní mlýnky. Až do konce prázdnin tam mají všichni účastníci na co vzpomínat.

KDYŽ PÁN BŮH ZA NIC NESTOJÍ

PRO MALÉHO KLUKA JE TÁTA NĚCO JAKO PÁN BŮH. A KDYŽ NĚCO DĚLÁ BŮH, TAK TO PŘECE NEMŮŽE BYT ŠPATNĚ, NO NE? PEPA S TÁTOU JEZDIL NA MONTÁŽE, NĚKDY I MÍSTO ŠKOLY, NEMOHL SE VYNADÍVAT, JAK SI ZAPALUJE CIGARETY JEDNU OD DRUHÉ A PŘIHÝBÁ SI PIVA I ZA VOLANTEM, A PŘIPADALO MU, ŽE MÁ NEJLEPŠÍHO TÁTU NA SVĚTĚ.

Libor se nezastavil před ničím a součástí jeho svérázné výchovy bylo i velmi hrubé chování k partnerce, Pepově mámě Olze. Pepa tátu napodoboval a když mu bylo dvanáct, začala se ho kromě spolužáků bát

i vlastní máma. To ona sama požádala o Pepovo umístění do ústavní výchovy: viděla Liborův devastující vliv, ale sama už na syna nestačila. Libor reagoval podle své nátury: vyhrožoval smrtí nejen sociální pracovníci SOS vesniček Romaně, která dostala rodinu na starost, ale i soudkyni. Když Romana při soudním řízení ukázala výhružné e-maily s obrázky rakví, které jí Libor posílal, následovalo odsouzení ke dvěma rokům vězení.

NEČEKANÁ PROMĚNA
Pepovi se po tátovi stýskalo, ale v ústavu našťastí dobře fungoval

sociální pedagog a Pepa, který mužský vzor potřeboval, v něm našel spřízněnou duši. Najednou tu byl někdo, kdo nemluvil sprostě, nekouřil, nechlubil se množstvím vypitých panáků, partnerek a rvaček – a zároveň si nenechal nic líbit, stál si za svým, co slíbil, to platilo, a to samé požadoval po ostatních: prostě byl takový, jak si Pepa představoval opravdového chlapa.

Když za ním máma přijela na návštěvu a chvíli si s ní povídal, poprvé ho napadlo, že to, co říkal táta, možná nebylo všechno až tak hodné obdivu. Když Olga sebrala odvahu a zeptala

se ho, jestli by chtěl domů na víkend, sám sobě slíbil, že na ni ani jednou nezvýší hlas. Poprvé se to ještě úplně nepodařilo, ale podruhé už si návštěvu opravdu užil.

KŘEHKÉ PŘÍMĚŘÍ

Když pandemie zavřela školy a výuka se přesunula do online prostoru, začal Pepa jezdit k mámě i v týdně. Olga, která pracovala na směny, se synovy proměny nemohla nasytit a ve svých volných dnech mu pomáhala s úkoly. Řídila se přitom tím, co jí kladla na srdce Romana, která samozřejmě rodinu doprovázela i během Liborova pobytu

ve vězení: „Hlavně s Pepou nemluvte špatně o tátovi, jakkoliv jste v právu. On sám časem zjistí, kde je pravda.“

Co jí dřív připadalo nezvládnutelné, bylo najednou jednoduché a hlavně přirozené. Ani ne po roce si Olga požádala o svěření Pepy zpátky do své péče. I Pepa se těšil zpátky domů, i když se to těšení místilo s ostychem. Zpětně viděl, jak moc mámě ubližoval, ale protože mu Olga nic nevyčítala, nakonec to zvládnul. Bylo to jako druhá šance a on se jí nechtěl vzdát.

NEBUDE TO SNADNÉ

Happy end? Jak se to vezme. Minulý měsíc kontaktoval Romanu čerstvě propuštěný Libor a chtěl po ní, aby odvolala svoje svědectví o tom, že jí vyhrožoval. Romana samozřejmě odmítla, ale všem je jasné, že se Libor svého vlivu na syna nebude chtít vzdát. Konec příběhu to tedy určitě není, ale jedno je jisté: Romana bude Olgu a Pepu podporovat ze všech sil až do Pepíkovy dospělosti. Romana věří, že dokáže sám rozeznat dobré od špatného, ať mu to bude říkat kdokoliv: i kdyby si u toho hrál na samotného Pána Boha!

DĚTI SI NEPŘIVLASTŇUJU

DOBU, KDY BYLA NA RODIČOVSKÉ A PEČOVALA O VLASTNÍ DĚTI, POVAŽUJE MARKÉTA ŽITKOVÁ DODNES ZA NEJKRÁSNEJŠÍ OBDOBÍ SVÉHO ŽIVOTA. PROTO PRO NI NEBYL PROBLÉM VYMĚNIT ZAJIŠTĚNÉ MÍSTO V KANCELÁŘI ZA PRÁCI, KTERÁ BUDE DÁVAT SMYSL NEJEN JÍ, ALE I DRUHÝM. PŘED NĚKOLIKA LETY ABSOLVOVALA VZDĚLÁVACÍ CYKLUS A STALA SE PĚSTOUNKOU NA PŘECHODNOU DOBU. DVOUMĚSÍČNÍ LUKÁŠEK, KTERÝ SPÍ V KOČÁRKU BĚHEM NAŠEHO ROZHOVORU, JE UŽ TŘETÍM DĚTÁTKEM, KTERÉMU PANÍ ŽITKOVÁ S MANŽELEM POSKYTLI LÁSKYPLNÉ ZÁZEMÍ DO DOBY, NEŽ SE PRO NĚJ NAJDE NOVÁ RODINA.

Jaké bylo čekání na převzetí prvního dítěte?

Byla jsem nastavená na to, že dostaneme malé miminko a moc jsem se na něj těšila. Jenomže zavolali z Klokánku, že tam mají čtyřletou holčičku a jestli bych jí nebyla ochotná převzít. Trošku mě to zaskočilo, místo očekávaného miminka k nám vlítla Lucinka jako uragán, všude jí bylo plno. Když se poprvé rozeběhla, polilo mě horko – jak tuhle tryskomyš uhlídám, aby se jí nic nestalo? Ale byla to úžasná holčička, nikdy jsme toho nelitovali.

Jak dlouho u vás Lucinka zůstala?

Strávila u nás dvanáct měsíců. Byla skvěle vybavená do života, všechno brala tak, jak přichází, ze všeho se radovala, to je veliký dar. Třeba když jsme jí vzali do aquaparku, myslela jsem, že se jí radost rozskočí srdce. Nebo na pouti, v ZOO, nebo když na Slapech poprvé uviděla tolik vody pohromadě... Ze všeho se dokázala naplno radovat. Zamílovali jsme si jí s manželem na první pohled.

Jak proběhlo předávání Lucinky do rodiny?

Brali si jí k sobě příbuzní, je to velká rodina, čekalo na ní spousta bratránců a sestřenic. Lucinka tam odcházela úplně natěšená, takže jsem byla šťastná za ní. Bylo tu po ní smutno a strašně ticho, ale zase jsme se už těšili, kdo přijde po ní. Navíc jsme s rodinou dodnes v kontaktu, víme, že se má dobře a je šťastná a těšíme se, že nás přijede navštívit.

Napodruhé už jste se dočkala vytoučeného miminka?

Ano, přivezli jsme si domů půlroční Vanesku. Její babička si původně přála, aby holčička raději na soudní rozhodnutí čekala v kojeneckém ústavu, bála se, že si budu chtít Vanesku přivlastnit, že už se k ní nikdy nedostane. Pak ale přijela k nám na návštěvu a úplně otočila. Uvěřila, že se u nás má miminko lépe než v ústavu a že jí vnučku nechci sebrat. Soud nakonec svěřil Vanesku do péče právě babičce a jsme spolu pořád v kontaktu, takže vím, že se jí vede dobře.

Ono to asi musí být těžké, nepřilnout k tomu děťátku příliš a být schopna ho předat dál...

Za tu dobu, co u nás děti pobudou, si k nim samozřejmě vytvoříme velmi silné pouto, jinak to nejde. Já jsem věděla, že to nebude snadné, ale pořád si opakují, že ty děti nejsou moje, mám je jen vypůjčené. Chvilí je pomazlím, postarám se o ně, a potom je vypustím do světa. Zamiluji

si je, ale nevytvářím si k nim žádný majetnický vztah. Mám štěstí v tom, že děti od nás odcházejí do milujícího prostředí a zůstávají v kontaktu, to se nepoštěstí každému.

Lukáška, který na nás kouká z kočárku, jste si dovezla přímo z porodnice?

Přesně tak, byl úplně malinký, hubeňoučký, ale zdravý. Je to sladký chlapeček, v noci krásně spí, já mám prostě na děti štěstí, je radost je pěstovat

Co by měl mít člověk, který se rozhodne pro přechodné pěstounství?

Musí mít opravdu rád děti, užívat si čas s nimi. Měl by být trpělivý, nemít přehnaná očekávání, brát věci tak, jak přijdou. Nepřivlastňovat si děti, mít sílu nechat je jít, když přijde čas. Každé dítě je jiné, školení vás nemůže úplně stoprocentně připravit na všechno, co přijde. Takže je dobré, mít to v hlavě srovnané.

O PRINCEZNĚ V ČERNÉ VĚŽI

KDYŽ UŽ TO NEŠLO DOMA VYDRŽET, PŘEDSTAVOVALA SI NIKOLKA VYSOKOU VĚŽ A SEBE V NÍ JAKO PRINCEZNU. JENŽE NA TOHO, KDO JI TAM VĚZNÍ, SE ZLOBIT NEMOHLA: VŽDYŽ HO MĚLA NEJRADĚJI NA SVĚTĚ! KDYBY PŘIŠEL KRÁSNÝ PRINC A CHTĚL JI VYSVOBODIT, MOŽNÁ BY MU JEŠTĚ PĚKNĚ VYČINILA A POSLALA HO RYCHLE PRYČ.

„Co by si beze mne babička počala – a já bez ní?“, říkala si v takových chvílích Nikolka. „Babi, já vím, že o mě máš strach,“ někdy babičku i utěšovala, když postě nemohla ze své věže ven. I Aleně to trhalo srdce, ale o vnučku měla strach, kdykoliv ji pustila z očí. Na procházky spolu chodily, ale aby si Nikolka hrála před ubytovnou, okolo které se pohybovala ta nejpodezřelejší individua, dovolit nemohla.

CESTA Z VĚŽE VEN

Princ ale přece jen nakonec přišel, i když namísto bílého koně měl soudcovský talár. Alena se oficiálně stala Nikolčinou pěstounkou a díky tomu získala nárok na pěstounský příspěvek. Spolu s výplatou už to stačilo na městskou ubytovnu. To už Alena spolupracovala s SOS dětskými vesničkami, kde jí s vyplněním žádostí, doložením dokumentů a vůbec dodáním víry v obrat k lepšímu pomohla sociální pracovnice Petra. „Alena byla zvyklá na tvrdé podmínky odmalička a vlastně se nikdy nenaučila chtít něco lepšího. Když jsem jí ale řekla, že musí chtít lepší život kvůli Nikolce, okamžitě se mnou souhlasila.“

NOVÝ ZAČÁTEK

Byt na městské ubytovně, který Alena na základě schválené žádosti dostala přidělený, připadal Nikolce jako ráj. Ale úplně

procházka růžovým sadem to nebyla. Vypukla pandemie, Alena přišla o práci a neměla z čeho nakoupit třeba jen základní nábytek do nezařízeného bytu.

I teď ale zasáhl krásný princ, tentokrát v podobě Petry. Zprostředkovala Aleně pomoc fondu, který pěstounským rodinám přispívá na výbavu dětského pokoje. Za necelý měsíc Nikolka jásala nad vlastním psacím stolem, šatní skříní a postelí s matrací tak bílou, že to Nikolka – ani doma u mámy, která bohužel brala drogy, ani na ubytovně, kam z mámina bytu s babičkou odešla – ještě neviděla.

PRINCOVÉ JSOU NA DRAKA

Při poslední návštěvě si Petra povídala s Nikolkou o klucích, ale zatím jí prý vůbec nezajímají. Už ani prince si nepředstavuje a to je dobře: znamená to, že už nepotřebuje zachraňovat... A tak by to u malých princezen mělo být, no ne?

NAŠIMA OČIMA: VZPOMÍNÁNÍ NEMUSÍ BÝT SMUTNÉ

S NOTÁŘSKY OVĚŘENOU ZÁVĚTÍ, KTERÁ URČÍ, JAK BUDE NALOŽENO S JEJICH DĚDICTVÍM, DNES UMÍRÁ ZHRUBA JEN KAŽDÝ DESÁTÝ ČECH. PŘESTO JEJICH POČET V POSLEDNÍCH LETECH ROSTE – A ČÍM DÁL TÍM BĚŽNĚJŠÍ JE I TO, ŽE LIDÉ V POSLEDNÍ VŮLI ODKÁŽÍ ČÁST SVÉHO MAJETKU NA DOBROČINNÉ ÚČELY. V SOS DĚTSKÝCH VESNÍČKÁCH PEČUJEME O TYTO DÁRCE ZODPOVĚDNĚ A S VDĚČNOSTÍ.

Jen za loňský rok propadlo státu téměř čtvrt miliardy korun z pozůstalosti lidí, kteří zemřeli bez zákonných dědiců. Jsou to nejen životní úspory, ale také nemovitosti a jejich vybavení, pozemky a další majetky. Je dobře, že přece jen roste počet lidí, kteří o osudu svého majetku rozhodnou včas. Někteří z nich sepíší závěť ve prospěch blízké osoby, která není dědicem ze zákona, jiní majetek nebo jeho část odkáží organizaci, která je jim blízká, aby po i po své smrti pomáhali těm, co to nejvíc potřebují.

DĚKUJEME I TĚM, CO UŽ S NÁMI NEJSOU

Radana Košťalíková, která za závěti v SOS dětských vesničkách zodpovídá, má s tímto tématem intenzivní zkušenost. „Svého prvního zůstavitele jsem od začátku do konce – od prvního kontaktu s notářkou až po vyřízení dědictví v bance – obřečela, přišlo mi nesmírně smutné, že tak vzdělaný a společenský člověk, kterým pan architekt Nábělek byl, zemřel bez dětí, že po něm jakoby nic a nikdo nezůstal. Několikrát jsem „za ním“ byla na Olšanských hřbitovech, kde je pohřbený, i ve svém volném čase; přišlo mi to přirozené, nejspíš i proto, že jsem věřící.“

Z osobního zaujetí se stala organická a standardní součástí péče o dárců. „Navštěvy dárců, kteří na nás pamatovali v závěti, na Dušičky nebo v den jejich narozenin jsou pro mne nebo pro některého z mých kolegů samozřejmou – a čím dál radostnější – činností: položíme věneček, zapálíme svíčku, v duchu jim vyprávíme, kolika dětem jsme mohli díky jejich prostředkům pomoci, a mám intenzivní pocit, že jsou tu dál právě tímto způsobem.“

Svatební foto z pozůstalosti manželů Voráčkových, kteří působili jako překladatelé a SOS dětským vesničkám odkázali své životní úspory.

MĚSÍC DOBROČINNÉ ZÁVĚTI

Za poslední tři roky získaly SOS dětské vesničky z dědictví dárců téměř 3,5 milionu korun. „Peníze z pozůstalosti dárců jsou pro nás vždy nečekaným příjmem, s něčím takovým se v rozpočtu nedá nikdy počítat. Proto je využíváme na jednorázové investice směřující k otevření nových služeb nebo do nových lokalit. Díky dárcům, kteří na nás v posledních letech mysleli v závěti, jsme mohli například začít podporovat pěstounské rodiny na Prostějovsku a Šumpersku,“ vysvětluje vedoucí oddělení péče o dárců Jana Šagátová.

Koalice Za snadné dárcovství vyhlašuje už několik let vždy období od 13. září do 12. října Měsícem dobročinné závěti. Všem dárcům, kteří v tomto termínu sepíší závěť u notáře a budou v ní alespoň částečně pamatovat i na dobročinnou organizaci dle svého výběru, proplatí Koalice notářský poplatek až do výše 1800 Kč (+ DPH). Podrobný návod, jak na to, najdete na webu www.zavetpomaha.cz/mesic.

BRNĚNSKÝ DEN DĚTÍ BYL PLNÝ ZÁŽITKŮ

Letošní Den dětí byl zalitý sluncem, a děti z naší brněnské SOS dětské vesničky si ho proto užily na čerstvém vzduchu. Kromě výletu do Soběšic si

třeba díky dobrovolným hasičům mohly vyzkoušet, jak se hasí opravdový požár, zapojily se do pohybových her nebo si jen tak užívaly slunečného dne.

PEPCO POMÁHÁ UŽ 3. ROKEM DĚTEM Z VOLNOČASOVÉHO KLUBU

Navazovat kvalitní vztahy s kamarády, rozvíjet svůj talent, posilovat odhodlání a vůli překonávat překážky, slušně se chovat nebo zlepšovat školní přípravu. To všechno můžou děti v našem bystřickém volnočasovém centru díky podpoře společnosti PEPCO. Podpora, která trvá i navzdory nepříznivým dopadům pandemie, je pro nás a hlavně pro děti, kterým pomáháme, dvojnásob důležitá. Děkujeme!

DŮM NA PŮL CESTY SE PŘESTĚHOVAL NA NOVOU ADRESU

Obyvatelé našeho domu na půl cesty SOS Kotva se v červnu přestěhovali z brněnské SOS dětské vesničky na novou adresu. Nový nábytek do pokojů v domě na Luční ulici zakoupila společnost Thermo Fisher Scientific a do jeho montování se zapojili všichni včetně sociálních pracovníků a našich mladých obyvatel domu. A abychom nezapomněli – máme i zahrádku, která už čeká na naše zahradnické pokusy. Jsme zvědaví, jak nám to na novém místě všechno poroste!

DĚTI NAVŠTÍVILY OLOMOUCKOU ZOO

O prázdninách se nikomu nechce sedět doma, a tak naši kolegové z prostějovské pobočky uspořádali pro místní děti výlet za poznáním. Cílem byla tentokrát zoologická zahrada

v Olomouci, kde strávily celý den nahlížením do mikrosvětů místních obyvatel. Kromě spousty nových poznatků si tak odnesly i příjemný pocit ze společně stráveného dne.

TENKRÁT POD MOSTEM (TROCHU JINÝ WESTERN)

CHVÍLI TO BYLO DOBRODRUŽSTVÍ, JAKÉ ZNAL JENDA Z FILMŮ O DIVOKÉM ZÁPADU, NA KTERÉ SE KOUKAL S DĚDOU. NESPRAVEDLIVĚ OBVINĚNÝ KLDNÝ HRDINA UTÍKÁ PŘED RUKOU ZÁKONA, A NEŽ OČISTÍ SVOJE JMÉNO, MUSÍ SE SCHOVÁVAT V DIVOČINĚ... JENŽE TADY UTÍKALO VÍC LIDÍ, KLDNÝ HRDINA NIKDE A JENDA ZAČÍNAL CÍTIT, ŽE TAKOVÝ FILM BY SE MU ASI NELÍBIL.

Ten největší rozdíl byl v tom, že Jendovi rodiče měli nastoupit do výkonu trestu po právu. Ve stanu, kde s nimi spal už druhý měsíc, byla zima, špína, opravdu málo jídla a k pití jen lahve alkoholu, které táta vždycky někde obstaral. Když přijela hlídka, kterou přivolala cyklistka s dětmi, co si špinavého hubeného chlapce všimla, byl vlastně Jenda docela rád, že je jeho dobrodružství konec.

Babičku a dědu, kteří o něj chtěli pečovat už dávno, měl moc rád, rodiče ale opustit nechtěl. I v sedmi letech však chápal, že nynější situace takhle řešit nejde: v Čechách není divoký Západ a jeho rodiče nejsou filmoví hrdinové. Jenda se s tím i s pomocí sociální pracovníce v krizovém centru SOS Sluníčko smířil docela lehce, a když se dozvěděl, že je potřeba vyřídit jen pár formalit a děda si pro něj může přijet, byl to pro něj skoro happy-end.

PŘEKVAPIVÝ ZÁDRHEL
Jediný, docela nečekaný problém nastal ve chvíli, kdy si nechtěl svléknout mikinu, co měl na sobě: byla tak špinavá, že nebyla poznat původní barva, ale dostal jí od táty – a co když mu ji ty paní vyhodí? Ani by se nedivil, ale dopustit to nemohl. Bůh ví, na jak dlouho je to

to poslední, co od táty dostal? Jenda byl ochotný se i prát. Jen svatosvatý slib sociální pracovníce Petry ho přesvědčil, ale musela ho u pračky nechat. Strávil tam dva celé pracovní cykly, potřebné k úplnému vyprání. Ani tam ho neopustila jeho westernová fantazie: v otáčkách slyšel dusot koní a představoval si, že je šerif, tentokrát na té úplně správné straně zákona.

NOVÁ KAPITOLA
Když třetí ráno odjížděl s dědou v čistém a voňavém oblečení, byl to pro Jendu úplně nový začátek. Kdo ví, co ho v širých plánech jeho života čeká? Toho trápení už bylo snad až dost: přejme mu štěstí a spoustu kladných hrdinů všude kolem!

NEJKRÁSNEJŠÍ PRÁCE NA SVĚTĚ

PODPORA PĚSTOUNSKÉ PÉČE JE JEDNÍM Z PILÍŘŮ SOS DĚTSKÝCH VESNÍČEK, NA NĚMŽ BYLY PŘED VÍCE NEŽ PĚDESÁTI LETY VYBUDOVÁNY. V SOUČASNÉ DOBĚ DOPROVÁZÍME NA 150 PĚSTOUNSKÝCH RODIN V SEDMI KRAJÍCH. CELKOVĚ JE ALE V ČESKÉ REPUBLICE PĚSTOUNŮ STÁLE NEDOSTATEK, A TO JAK TĚCH NA PŘECHODNOU DOBU, TAK TĚCH DLOUHODOBÝCH. PROJEKT SOS PĚSTOUNSTVÍ MÁ POMOCI TUTO SITUACI ZLEPŠIT.

Zákon o sociálně-právní ochraně dětí, který zakotvuje podmínky pro výkon pěstounské péče, prochází v současné době novelizací, po níž volaly neziskové organizace už velmi dlouhou dobu. Přesto navýšení odměny pěstounům, které novela obsahuje, je jen jednou z řady okolností, které s nedostatkem náhradních rodičů souvisí. Problémem je i nedostatek nových zájemců o výkon pěstounské péče, stejně jako předčasné opouštění systému náhradní rodinné péče pěstouny, kteří ji již vykonávají. Na případné zájemce i současné náhradní rodiče se proto soustředí náš projekt SOS pěstounství.

PODPORA PRO NEROZHODNÉ
Velmi často se setkáváme s lidmi, kteří nám říkají, že by si rádi vzali jedno dvě

děti do pěstounské péče a poskytli jim láskyplné zázemí, ale vlastně nevědí, jak na to, neorientují se v podmínkách, proces výběru jim přijde složitý a zdoluhavý, nedokáží dohledat potřebné informace. Pravdou je, že od rozhodnutí stát se pěstounským rodičem až po přijetí dítěte uplyne poměrně dlouhá doba, není to úplně snadný proces a vyžaduje od zájemců velkou dávku odhodlání. To, s čím ale můžeme díky našim mnohaletým zkušenostem velmi dobře pomoci, je nashromáždění všech důležitých informací na jedno místo, jejich srozumitelné shrnutí a pomoc s rozhodováním, zda náhradní rodičovství je pro zájemce vhodná cesta. Pomoci k tomu má mediální kampaň Nejkrásnější práce na světě a zejména webová stránka www.sos-pestounstvi.cz, která na jednom místě přehledně shrnuje všechny důležité i příběhy pěstounů, kteří předávají své zkušenosti.

NENÍ TO VŽDY SNADNÉ
Vychovávat vlastní děti je někdy velice náročné, zejména v obtížném věku dospívání... A co teprve výchova dětí, které se narodily jiným rodičům! Nedostává-li se pěstounům v době, kdy

děti dorostou do puberty, dostatečné podpory ze strany doprovodné organizace, může se stát, že jim situace přeroste přes hlavu a oni předčasně výchovu přijatých dětí vzdávají, což je pro obě strany velice bolestné. Ze systému náhradní rodinné péče ale odcházejí i pěstouni na přechodnou dobu, kteří se po několika odchovaných dětech cítí vyhořelí a nedostatečně motivovaní. Díky mnohaletým zkušenostem s podporou pěstounů jsme dokázali definovat nejčastější problémy, se kterými se pěstounští rodiče potýkají, nejkritičtější momenty i možnosti podpory, kterou by v takových situacích náhradní rodiče uvítali. Také pro tuto cílovou skupinu jsme vytvořili webovou platformu, kde najdou rozhovory s odborníky na klíčová témata, mnoho příkladů z praxe, diskusi pěstounů o tom, co v jaké situaci komu fungovalo a co nefungovalo, i pohled samotných dětí, které pěstounskou péčí prošly a nyní jsou již dospělé. Věříme, že s dostatečnou podporou může být pěstounství opravdu nejkrásnější prací na světě.

Aktivita projektu SOS pěstounství jsou podpořeny z dotačního programu Rodina.

JE TO POHÁDKA BÝT MÁMOU

NEJKRÁSNEJŠÍ PRÁCE NA SVĚTĚ. PŘIDEJTE SE sos-pestounstvi.cz

HLAVNÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

V ROCE 2021 NAŠI ČINNOST PODPOŘILY TYTO INSTITUCE

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Hlavní město Praha, Karlovarský kraj, Jihomoravský kraj, Karlovy Vary, Prostějov, Brno, Přešov, Aš, Zábřeh, Bystřice pod Hostýnem, Cheb.